ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ JEAN RICHARD

ΕΝΩ ΠΑΡΑΜΟΝΕΥΕΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ...

Α΄.

Στὴν κάμαρα τῆς ἑτοιμοθάνατης

Τὸ ἰατρικὸ συμβούλιο ἔχει τελειώσει... Οἱ γιατροὶ ἔφυγαν μὲ πρόσωπα σκυθρωπά.

Σ' ἕνα μεγάλο κρεββάτι, στὸ βάθος μιᾶς μεγάλης κάμαρας, μόλις διακρίνεται ἡ ἄρρωστη, μὲ τὸ ἀδυνατισμένο καὶ κατάχλομο πρόσωπό της. Τὰ ξανθὰ μαλλιά της λάμπουν στὶς ἀχτίνες τοῦ ἥλιου. Εἶνε τὸ μόνο ποὺ ἀπόμεινε ζωηρὸ σ' αὐτὸ τὸ καταβεβλημένο σῶμα ποὺ πεθαίνει.

Στὸ δρόμο ἀκούγεται ὁ ὑπόκωφος κρότος τῶν ἁμαξιῶν, ποὺ τρέχουν πάνω σὲ χόρτο, ποὺρριξαν ἐπίηδες, γιὰ νὰ μὴν ἐνοχλεῖται ἡ ἄρρωστη!

Χωμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, μιὰ καλογρηὰ νοσοκόμος διαβάζει τὴ Σύνοψή της. Κάθε τέταρτο τῆς ὥρας κυττάζει τὸ ρολόγι της, χύνει μιὰ κουταλιὰ γιατρικὸ καὶ πλησιάζει τὴν ἄρρωστη.

Ὁ πυρετὸς εἶνε βαρὺς κι' ἡ ἄρρωστη, παραληρῶντας, ψιθυρίζει :

—Ἄραγε, θυμήθηκε ἡ Βέρθα νὰ στείλη στὸν βαρέα τὶς δυὸ φορεσιές μου ; Φέτος δὲν θὰ πάω στὶς ἱπποδρομίες... Ἴσως νὰ μὴν πάω ποτὲ πειά !... Εἶμαι τόσο ἄρρωστη !... Ἡ ὁμοιοπάθεια μὲ τὸ πορτοκαλὶ χρῶμα καὶ τὶς χρυσὲς βοῦλλες, θὰ ταίριαζε λαμπρὰ μὲ τὸ ἄσπρο φόρεμά μου !...

Β΄.

Ὁ ἄνδρας τῆς ἑτοιμοθάνατης

Λίγες ἐλπίδες ὑπάρχουν, τοῦ εἶπαν οἱ γιατροί. Αὐτὸς τοὺς εὐχαρίστησε γιὰ τὴν ἐπίσκεψη καὶ μπῆκε στὸ γραφεῖο του. Πηγαινοέρχεται λυπημένος. Μιλάει μόνος του...

—Λοιπόν, ἡ Ἀλμπέρτα μου θὰ πεθάνη !...

Ὁ λαιμός του σφίγγεται, τὰ μάτια του κοκκινίζουν. Ὀχτὼ χρόνια εἶνε τώρα παντρεμένοι. Ποτὲ δὲν ἀγάπησε τὴ γυναίκα του μὲ ἔρωτα, ζούσανε ὅμως μὲ ὁμόνοια. Λίχως φιλονικεῖες. Ἐκείνη ἀγαποῦσε τὸ μεγαλεῖο καὶ τὸ λοῦσο. Ὁ σύζυγος ἐξαχολουθεῖ νὰ μονολογῆ :

—Λοιπόν, ὅλες ἡ συνήθειές μου θ' ἀναποδογυρισοῦν ;

Χωρὶς νὰ τὸ θέλη, ἀρχίζει νὰ σχεδιάζη τὸν τρόπο τῆς καινούριας ζωῆς του !... Λέει :

—Στὸ Παρίσι τὸ πένθος φέρνει πλῆξι... Θὰ κάμω ἕνα ταξεῖδι... Τὰ παιδιὰ θὰ τὰ στείλω στὴν ἐξοχή, στὴν πεθερά μου, κ' ἔτσι θἄχη μιὰ παρηγοριὰ ἡ καϊμένη κι' αὐτή !...

Ἄξαφνα θυμήθηκε πὼς ἐπρόκειτο νὰ γίνουν ἱπποδρομίες ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Εἶχε βάλει γενναῖο στοίχημα στὸ ἄλογο «Ἀκροβάτης». Καὶ στέλνει ἀμέσως τὸν ὑπηρέτη νὰ τοῦ ἀγοράση μιὰ ἀπογευματινὴ ἐφημερίδα. Ἐντωμεταξύ, μὲ τὸ στομάχι γεμάτο, ἀνάβει ἕνα τσιγάρο καὶ ξαπλώνεται σὲ μιὰ πολυθρόνα...

Ὁ κύριος πλήττει !...

Γ΄.

Τὰ παιδιὰ τῆς ἑτοιμοθάνατης

Ἄννα, 7 χρόνων. Οὐγκώ, 6 χρόνων.

Ἡ παιδαγωγός, μιὰ μεσόκοπη γυναίκα, εἶνε βυθισμένη στὸ διάβασμα ἑνὸς μυθιστορήματος.

Τὰ δυὸ παιδιὰ παίζουν μὲ τ' ἀμαξάκια τους καὶ τ' ἀλογάκια τους καὶ κάνουν μεγάλο θόρυβο.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.—Θὰ σωπάσετε ;... Ἡ μαμά σας εἶνε ἄρρωστη καὶ δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς ἀκούη. Ἂν δὲν ἡσυχάσετε δὲν θὰ σᾶς δώσω γλυκά.

ΟΥΓΚΩ.—Γιατὶ δὲν πρέπει νὰ κάνουμε θόρυβο ;... Ἐπειδὴ εἶνε ἡ μαμὰ ἄρρωστη ;... Πέρυσι, ποὺ ἤμουνα ἐγὼ ἄρρωστος, κάνανε ἀρκετὸ θόρυβο... Θυμᾶμαι ποὺ ἄκουγα μουσικὴ καὶ χορούς...

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.—Δὲν εἶνε τὸ ἴδιο... Ἡ μαμά σας εἶνε πολὺ ἄρρωστη... Μπορεῖ καὶ νὰ πεθάνη !....

Ὁ Οὐγκὼ ἀφήνει τ' ἀλογάκι του καὶ πλησιάζει στὸ παράθυρο, κυττάζοντας στὸ δρόμο. Ἡ παιδαγωγὸς ξαναρχίζει τὸ διάβασμα. Ἡ Ἄννα, ἀφοῦ ἔπαιξε μὲ τὴν κούκλα της, τὴν ἔβαλε στὴν κούνια της κι' ἀρχίσε νὰ τὴν νανουρίζη, τραγουδῶντας : «Πόσο θἆναι πληχτικό, σὰν πεθάνει ἡ μαμά !»

ΟΥΓΚΩ.—Ἔλα νὰ δῆς, Ἄννα, ποὺ ρίξανε χορτάρι στὸ δρόμο μας. Εἶνε γιὰ νὰ μὴν κάνουν θόρυβο τ' ἁμάξια... Κατεβαίνουμε νὰ κυλιστοῦμε, ὅπως στὴν ἐξοχή ;....

Δ΄.

Στὴν κουζίνα

ΑΡΧΙΜΑΓΕΙΡΟΣ.—Θἄχουμε μιὰ πολὺ ὄμορφη κηδεία !...

ΜΑΓΕΙΡΟΣ.—Βέβαια... Λὲς νὰ ζήση ὡς τὴν Παρασκευή ;...

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.—Δὲν πιστεύω... Γιατὶ ρωτᾶς ;...

ΜΑΓΕΙΡΟΣ.—Γιατὶ ἂν πεθάνει τὴν Παρασκευή, ἡ κηδεία θὰ γίνη τὴν Κυριακή, ποὺ εἶνε μιὰ μέρα πολὺ ἀνάπαυση, καὶ πρὸ πάντων γιὰ τὴν ἄρρωστη... Δὲν θὰ παρακολουθήση τὴν κηδεία πολὺς κόσμος !...

ΑΡΧΙΜΑΓΕΙΡΟΣ.—Ἂς ἐλπίσουμε πὼς δὲν θἄχουνε κι' αὐτὴ τὴν ἀτυχία !...

ΕΝΑΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ (μπαίνοντας στὴν κουζίνα). — Ὁ κύριος μ' ἔστειλε καὶ τοῦ πῆρα μιὰ ἐφημερίδα, γιὰ νὰ δῆ τὰ ἀποτελέσματα τῶν σημερινῶν ἱπποδρομιῶν... Κέρδισε τὸ ἄλογο «Ρατίντ»... Φαντάζομαι τί θυμὸ θἄχη ὁ κύριος, ποὺ ἐστοχημάτισε γιὰ τὸν «Ἀκροβάτη» !...

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.—Τώρα ἔχει ἄλλες μεγαλείτερες στενοχώριες καὶ λύπες ὁ κύριος...

ΜΑΓΕΙΡΟΣ.—Ποῦ νομίζετε πὼς θὰ βάλουν τὸ φέρετρό της ;

ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.—Στὴν αὐλή, μπροστὰ στὸ μέγαρο, φυσικά... Θὰ βάλουνε λουλούδια καὶ λαμπάδες καὶ θ' ἀνοίξουνε τὴν πόρτα, γιὰ νἄρχωνται οἱ φίλοι καὶ νὰ ἐγγράφωνται στὸ βιβλίο...

ΥΠΗΡΕΤΗΣ.—Ἄκουσα νὰ λένε, πὼς οἱ ἐργολάβοι τῆς κηδείας πάντα δίνουν κάτι γιὰ ρεγάλο στὴν ὑπηρεσία, ἀναλόγως τῆς κηδείας...

ΑΡΧΙΜΑΓΕΙΡΟΣ.—Τότε πρέπει νὰ συνεννοηθοῦμε γι' αὐτὸ ἀπὸ τώρα μὲ τοὺς ἐργολάβους... Δὲν πρέπει νὰ ξημιωθοῦμε !... Ὄχι, διάβολε ! Οἱ πεθαμένοι σὸ χῶμα, κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, κι' οἱ ζωντανοὶ πάνω στὴ γῆ, μὲ τὰ συμφέροντά τους ὁ καθένας !...

Ἐπίλογος

Οἱ γιατροὶ ἔκαναν κακὴ διάγνωση. Ἡ κυρία γλύτωσε ἀπὸ τὸν θάνατο, καὶ συγκινημένη, ἐπαναλαμβάνει κάθε μέρα στοὺς φίλους καὶ στὶς φίλες, ποὺ πηγαίνουν νὰ τὴν συγχαροῦν :

—Ἡ μεγάλες ἀρρώστειες, βλέπετε, τὸν κάνουν κανέναν σὰν μικρὸ παιδί... Πόσο ὅμως παρηγορεῖται κανεὶς καὶ συγκινεῖται, σὰν βλέπει τὸν ἑαυτό του πολὺ ἄρρωστο... Ὅλοι τὸν ἀγαποῦν... Γίνεσαι τὸ μοναδικὸ ἀντικείμενο τῆς σκέψεως ὅλων... Ὁ ἄνδρας μου, ὁ καϊμένος, ἦταν τόσο λυπημένος κι' ἀφοσιωμένος !... Τὰ παιδάκια μου τόσο ἥσυχα καὶ συγκινημένα !... Ὤς κι' αὐτοὶ οἱ ὑπηρέτες ἔκλαγαν !... Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί ἀγάπη καὶ τί λατρεία μοῦδειξαν, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀσθενείας μου !.... ....

Στὴν κουζίνα

Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ.—Ἀκοῦς νὰ μὴν πεθάνη !....

ΜΙΑ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ.—Ζημιωθήκαμε τρομερά !...

Ο ΑΡΧΙΜΑΓΕΙΡΟΣ.—Δὲν φέρνονται ἔτσι... Μιὰ κι' ἀρρώστησε βαρειά, μὰ καὶ τὸ εἶπαν οἱ γιατροί, ἔπρεπε νὰ πεθάνη....ὁριστικῶς !

Ο ΜΑΓΕΙΡΟΣ.—Καὶ βέβαια, διάβολε !...

Στὸν κῆπο

ΤΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ (μὲ μιὰ φωνή). — Ἡ μαμὰ δὲν πέθανε !... Κι' ἐμεῖς ποὺ νομίζαμε πὼς θὰ γίνη κηδεία καὶ θ' ἀκούσουμε μουσική ! Τί κρῖμα !... Τί κρῖμα !...

ρισε ἡ Μίλλυ μὲ θαυμασμὸ καὶ τοῦ χάϊδεψε τὰ μαλλιά.

Μὰ ὁ ζωγράφος ἦταν θυθισμένος στὶς σκέψεις του. Καθάρισε τὰ πινέλλα του κι' ὕστερα σηκώθηκε, ψιθυρίζοντας:

—Ἄ, πόσο εἶμαι κουρασμένος! Κι' ἐσύ, Μίλλυ;

Ἐκείνη γέλασε.

—Τί ἔχεις, Ροβέρτε; τὸν ρώτησε. Δὲν μοῦ λὲς οὔτε εὐχαριστῶ!

Ὁ ζωγράφος δὲν εἶπε τίποτα. Μὰ ἔνοιωθε τώρα ἕνα κενὸ στὴν ψυχή του. Κάτι σὰν μιὰν ἀπολύτρωσι. Δὲν συλλογιζόταν τίποτ' ἄλλο, παρὰ μονάχα τὸ ἔργο του.

Ἔφαγαν σιωπηλά, χαμένοι ὁ καθένας στὶς σκέψεις του. Ἔπειτα, πρώτη ἡ Μίλλυ, ψιθύρισε μ' ἕνα μικρὸ κλάμμα στὴ φωνή:

—Καληνύχτα, Ροβέρτε...

Καὶ ξαπλώθηκε στὸ τούρκικο ντιβάνι.

—Καληνύχτα, τῆς ἀπάντησε ὁ ζωγράφος καὶ τράβηξε γιὰ τὸ διπλανὸ δωμάτιο.

* * *

Τὸ πρωΐ, ὅταν πῆγε νὰ ξυπνήση τὴ φίλη του, εἶδε κατάπληκτος ἄδειο τὸ ντιβάνι. Ἀπάνω στὸ τραπεζάκι ἦταν ἕνα γράμμα. Τὸ ἄνοιξε καὶ διάβασε: «Ροβέρτε, συγχώρεσέ με... Καμμιὰ γυναῖκα δὲν θὰ σ' ἀγαπήση ὅπως σ' ἀγαπῶ ἐγώ, ἀπελπισμένα, γιὰ πάντα! Μίλλυ.»

Ὁ Πιέρις δὲν ἔκλαψε. Ἐκεῖ, μπροστά του, μέσα στο φῶς τοῦ ἥλιου, ἦταν τὸ ἀριστούργημα ποὺ εἶχε δημιουργήσει ὁ ἔρως του: ἡ «Κοιμωμένη Ἀφροδίτη». Ἡ ἄλλη, ἡ Μίλλυ, ἦταν μια σκιὰ ποὺ πέρασε ἀπὸ τὴ ζωή του σὰν σκιὰ καὶ σὰν σκιὰ χάθηκε πάλι μέσα στὴ νύχτα....

ΕΥΓ. ΝΤΕ ΛΟΥΠΙ